

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2013 roku M. M. wyszła ze swojego domu i udała się w kierunku kontenera na śmieci umiejscowionego w K. w rejonie ulicy (...) celem wyrzucenia zbędnych odpadów i nieczystości. Na zewnątrz panował zmrok, ulice jednak były oświetlone przez pobliskie latarnie. Wychodząc z bloku kobieta zauważyła siedzącą na ławce przed budynkiem J. U. - była konkubinę jej obecnego partnera R. B., która zaczęła kierować pod adresem M. M. wulgarne i obraźliwe słowa treści: „kurwa, szmata”. Nie zważając na niniejsze wyzwiska kobieta trzymając w jednej ręce śmieci, a w drugiej torebkę postanowiła iść dalej przed siebie. Po chwili zorientowała się jednak, iż J. U. podąża za nią. Kiedy M. M. znalazła się za zakrętem na wysokości sklepiku warzywnego podbiegła do niej J. U., która jedną ręką ścisnęła kobietę za szyję, natomiast drugą uderzała ją kilkakrotnie w twarz wyzywając ją jednocześnie wulgarnymi i obraźliwymi słowami oraz krzycząc do niej słowami, iż ją zabije. Pomiędzy obiema kobietami wywiązała się szarpanina. Po chwili M. M. zdołała wyrwać się z rąk oskarżonej i pobiegła do rogu ulicy (...), gdzie zaczęła krzyczeć na R. B. usiłując przy pomocy telefonu komórkowego wezwać patrol Policji. Wówczas J. U. po raz kolejny podbiegła do M. M., uderzyła ją w twarz, po czym uciekła. W tym czasie naocznym świadkiem zdarzenia był D. P.. Po krótkiej chwili na miejscu przedmiotowego zdarzenia pojawiła się Policja.

(dowody – zeznania pokrzywdzonej M. M. k. 15

zeznania świadka R. B. k. 23

zeznania świadka D. P. k. 27).

J. U. jest obywatelem Polski, ma 63 lata i zamieszkuje w K.. Utrzymuje się z własnej emerytury w miesięcznej wysokości około 1800 zł. Oskarżona nie była karana sędownie. Ponadto nie była również leczona psychiatrycznie ani odwykowo.

(dowody – dane o karalności oskarżonej J. U.,

k. 20

dane osobowe, k. 14).

Oskarżona J. U. w toku przewodu sądowego zapytana czy przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu odpowiedziała, iż może przeprosić M. M. za przedmiotowy incydent jaki miał miejsce dnia 25 października 2013 roku. Następnie J. U. złożyła w tym przedmiocie stosowne wyjaśnienia. Oskarżona podała, iż tamtego wieczoru szła do znajomych, a obok niej przechodziła M. M. ze śmieciami, która napluła na nią po czym wyzwała ją od bezwartościowych kobiet. Kobieta wyjaśniła, iż feralnego wieczoru machnęła swoją ręką i poszła dalej przed siebie oraz dodała, iż być może wówczas dotknęła M. M.. Ponadto akcentowała, iż nie używała pod jej adresem słów wulgarnych.

(dowód – wyjaśnienia oskarżonej J. U. k. 14, 15, 23)

Sąd zważył co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie w całości w oparciu o zeznania świadków D. P. i R. B. oraz w oparciu o zeznania pokrzywdzonej M. M. w zakresie zarzuconych oskarżonej czynów. Sąd częściowo oparł się także o wyjaśnienia oskarżonej J. U. w takim zakresie w jakim były one spójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie.

W oparciu o zeznania pokrzywdzonej M. M. i zeznania świadków, w tym głównie D. P. Sąd ustalił, iż w dniu 25 października 2013 r. w K. przy ulicy (...) J. U. kilkakrotnie uderzyła M. M. w twarz doprowadzając w ten sposób do naruszenia jej nietykalności cielesnej. Ponadto bezspornym dla Sądu pozostawał również fakt, iż w trakcie niniejszego zdarzenia oskarżona J. U. kierowała pod adresem M. M. słowa wulgarne i obraźliwe uwłaczające jej godności i powodujące znieważenie jej osoby. Taki stan rzeczy potwierdza jednoznacznie treść relacji świadka D. P., który zaobserwował moment uderzenia M. M. przez oskarżoną. Ponadto mężczyzna słyszał wulgarne i obraźliwe słowa, które w trakcie przedmiotowego zdarzenia padały z ust J. U. pod adresem M. M.. Świadek D. P. jest osobą obcą zarówno dla oskarżonej jak i dla oskarżycielki prywatnej a zatem nie ma żadnego interesu w tym by składać zeznania korzystne dla jednej ze stron.

W kontekście wyżej wskazanych dowodów nie budziło wątpliwości Sądu, iż oskarżona J. U. dopuściła się popełnienia zarzucanych jej prywatnym aktem oskarżenia czynów.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej jedynie w takim zakresie w jakim korelowały one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W pozostałym zakresie Sąd odmówił wyjaśnieniom oskarżonej nadania przymiotu wiarygodności, traktując je jako przyjętą przez nią linię obrony.

Odpowiedzialność karna uzależniona jest od możliwości przypisania oskarżonemu winy, która to stanowi legitymację do stosowania kary wobec sprawcy przestępstwa. Winę sprawcy przypisujemy wtedy, gdy można mu zarzucić, że w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego czynu nie dał posłuchu normie prawnej a miał możliwość zachowania się zgodnie z przepisami prawa. Zarzut wadliwości procesu decyzyjnego w warunkach możliwości podjęcia decyzji zgodnej z wymaganiami prawa ma charakter zindywidualizowany i odnosi się do konkretnego sprawcy, podejmującego decyzję w konkretnym czasie i sytuacji.

W niniejszej sprawie Sąd przypisał winę oskarżonej J. U. odnośnie zarzucanych jej czynów jako, że miała ona pełną możliwość zachować się zgodnie z przepisami prawa. Nie było żadnych warunków, które zmusiłyby oskarżoną do uderzenia pokrzywdzonej. W stosunku do oskarżonej nie zachodzą również okoliczności wyłączone winę w rozumieniu kontraktypów.

W świetle ustalonego powyżej stanu faktycznego Sąd przyjął, iż zachowanie oskarżonej J. U. polegało na tym iż, wyczerpało wszystkie znamiona ustawowe przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. oraz 216 § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. popełnia ten, kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną. Przestępstwo to należy do kategorii przestępstw powszechnych, którego sprawca może być każdy przy czym zachowanie sprawcy ma polegać na naruszeniu nietykalności cielesnej tylko w jeden możliwy sposób a to przez uderzenie, jak również przez popchnięcie, oplucie, podstawienie nogi, ciągnięcie za włosy, przytrzymanie, obcięcie włosów itp. Naruszenie nietykalności ciała, w znaczeniu art. 217 § 1, ma miejsce wtedy, gdy sprawca swoim czynem nie spowodował naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia (art. 157).

W niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonani, iż oskarżona swoim czynem wypełniła znamiona przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. jako, że kilkakrotnie uderzyła oskarżycielkę prywatną otwartą dłonią w twarz a także szarpała się z nią nie powodując u niej żadnych obrażeń ciała.

Z kolei przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. popełnia ten, kto znieważa inną osobę w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła. Znieważycie znaczy ubliżyć komuś w sposób obraźliwy. Zniewaga dotyczy ściśle określonych osób, w których godność jest wymierzona, nie może natomiast dotyczyć instytucji i osób prawnych. Forma znieważenia może być różna np. słowne wyzwiska i obelgi, ale też określony gest, pismo czy rysunek. O uznaniu określonego zachowania za zniewagę decydują w pierwszym rzędzie ogólnie przyjęte normy obyczajowe, w świetle, których pewne słowa czy gesty uznaje się za obraźliwe. Odpowiedzialności karnej podlega zniewaga dokonana w obecności osoby znieważonej, a w pewnych przypadkach także pod nieobecność

osoby znieważonej, w tym drugim przypadku konieczne jest jednak, aby sprawca działał publicznie lub w zamiarze by zniewaga dotarła do osoby której dotyczy. Przepięstwo znieważenia może być popełnione wtedy gdy sprawca znieważa inną osobę w jej obecności i pod nieobecność jakichkolwiek innych osób. Przepięstwo z art. 216 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie a więc gdy sprawca chce znieważyc inną osobę lub co najmniej godzi się na to, że zachowaniem swoim dopuści się zniewagi.

W przedmiotowej sprawie – w świetle ustalonego powyżej stanu faktycznego – wynika w sposób bezsporny, że oskarżona J. U. użyła w stosunku do oskarżycielki prywatnej M. M. zwrotu „kurwa i szmata” a słowa wulgarne pod adresem oskarżycielki prywatnej sływał między innymi świadek D. P.. W ocenie Sądu użyte zwroty są zwrotami obraźliwymi a oskarżona J. U. używając ich musiała co najmniej godzić się na to, że osoba w stosunku do której tych zwrotów użyła poczuje się urażone i znieważone.

Przepięstwo z art. 217 § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do roku, natomiast przepięstwo z art. 216 § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny lub karą ograniczenia wolności.

Sąd wymierzył oskarżonej J. U. za przypisane jej czyny, to jest przepięstwo z art. 217 § 1 k.k. karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę na kwotę 10 zł, oraz za przepięstwo z art. 216 § 1 k.k. karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Przy wymiarze kar oskarżonej Sąd kierował się dyrektywami przewidzianymi w przepisach art. 53 k.k. i art. 54 § 1 k.k., które stanowią, iż dolegliwość kary nie może przekraczać stopnia winy, a kara musi uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu. Kara winna również spełniać cele prewencji indywidualnej i generalnej.

Wymiar kary łącznej określa przepis art. 86 § 1 k.k. stanowiący, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przepięstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 540 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności.

Sąd orzekając karę łączną może zastosować system absorpcji (pochłaniania), czyli wymierzyć jako karę łączną najsurowszą z wymierzonych kar jednostkowych, lub zasadę kumulacji, czyli wymierzenia kary łącznej w wysokości sumy kar orzeczonych za jednostkowe przepięstwa. Istnieje również trzecia możliwość, to jest orzeczenie kary w granicach między najsurowszą z kar orzeczonych za jednostkowe przepięstwa a sumą tych kar.

W przedmiotowej sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą do zastosowania jest trzecia z opisanych możliwości. Na wymiar bowiem, kary łącznej decydujący wpływ ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. W niniejszej sprawie oskarżona J. U. nie była jak dotąd karana sędownie. Niewłaściwym byłoby wobec tego stosowanie zasady kumulacji jako zbyt surowej.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz w oparciu o trzecią z metod Sąd wymierzył oskarżonej karę łączną grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

W ocenie Sądu kara wymierzona oskarżonej takiego rodzaju i w takim wymiarze spełni w pełni funkcję prewencji indywidualnej a także jest właściwa z punktu widzenia prewencji generalnej, to jest będzie wpływała pozytywnie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, znajdując zrozumienie, iż za zachowania niezgodne z prawem trzeba ponieść odpowiednią karę.

Na podstawie art. 628 punkt 1 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonej J. U. na rzecz oskarżycielki prywatnej M. M. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty prywatnoskargowej.

Natomiast na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 3 ust. 1 w związku z art. 6 Ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23.06.1973 r. Sąd zasądził od oskarżonej J. U. na rzecz Skarbu Państwa opłatę sędową w kwocie 50 zł.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie,
2. Odpis uzasadnienia doręczyć oskarżycielce prywatnej
3. K.. 14 dni.